

khát

thơ vi thủy linh

Nhà xuất bản Phụ nữ

Nhà sách Kiến Thức
Tủ sách Văn học

vi thủy lin

- Sinh năm 1980 tại Hà Nội
- Bài thơ đầu tiên in báo Tiền phong 9.1995
- Giải thưởng thơ: Tạp chí Sông Hương (1996), Bút Mới, báo Tuổi trẻ (1997), Tác phẩm tuổi xanh (1998)
- Là nhà thơ trẻ Việt Nam đầu tiên dự Liên hoan Thơ Quốc tế tại Cộng hoà Pháp (Val-de-Marne, 11.2003) thơ in trên các tạp chí: Europe và Action poetique (Hành động thơ)
- Thơ và tác giả được giới thiệu nhiều lần trên: Đài phát thanh quốc tế BBC (Anh), RFI (Pháp), tạp chí Thi Bình (Hàn Quốc, dịch giả: Tiến sĩ Bae Yang Soo, trưởng khoa Việt ngữ, đại học Pusan)
- Tác giả ca từ của liveshow và album Nhật Thực

In chung trong các tuyển tập: Tuyển tập thơ Việt Nam 1975 - 2000 (tập 1, NXB Hội nhà văn, 2000). Tuyển tập thơ châu Á (Mười tác giả, NXB Thi Bình, Hàn Quốc). Tuyển thơ tác giả nữ Việt Nam (1000 - 2006), NXB Báo chí nữ quyền (The Feminist Press).

Trình diễn thơ và giao lưu Hành trình tình yêu tại Trung tâm văn hoá Pháp (L'Espace) Hà Nội, 21.10.2005. Trình diễn cùng nhà thơ Anh Roger Robinson tại Hà Nội và Tp Hồ Chí Minh (24& 26.1.2007), do Hội Đồng Anh tổ chức

Khát

Vi Thùy Linh

Vi Thùy Linh

Khát

Thơ

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

Thơ Vi Thuỳ Linh cơn cuồng lưu từ những mê-lộ-chữ

Nguyễn Việt Chiến

Cho đến tập thơ thứ ba *Đồng tử* được NXB Văn nghệ TPHCM ấn hành năm 2005 (trước đó là 2 tập thơ *Khát* và *Linh*), nhà thơ trẻ Vi Thuỳ Linh đã trở thành một hiện tượng trong giới viết trẻ hôm nay với tiềm năng sáng tạo khá sung mãn. Trong vòng 6 năm, Vi Thuỳ Linh in liền 3 tập thơ mà tập nào cũng gây được dư luận khen-chê khá nhiều chiều. Đây là một điều đáng nói, bởi với người sáng tác văn học thì không có gì đáng buồn hơn khi tác phẩm của mình in ra bị rơi vào lãng quên, không được dư luận đánh giá, thẩm định, không được khen-chê “ra tẩm –ra món”.

Lặng lẽ theo dõi Vi Thuỳ Linh trên Thi-đàn-trẻ nhiều biến động trong những năm qua, tôi có cảm giác trong con-người-thơ này luôn trôi dạt các cơn “cuồng lữ” từ những mê-lộ-chữ. Sự chất chứa khiến ta liên tưởng tới một miệng núi lửa đang trào sôi nham thạch, dự báo nhiều khoảnh khắc thơ: “*Những dòng nhiệt lưu cơ thể chảy tới giấc mơ hoang đường/Âm thanh ngôn ngữ trầm tích, vẩn vương từ khắp nơi từ triệu năm làm úa thảo nguyên đại ngàn núi đá đáy biển thêm lục địa/Những bài ca bật máu châu thổ/cháy lên mặt trắng úa mặt vòm trời như vòm họng khổng lồ căng tốt độ gào lên tuyết vọng/Mọi luồng âm thanh hoang mang, cô độc chỉ dẫn tọa độ cho chúng ta trở lại cơ-thể-bị đánh-mất của mình*”.

Tuy có lúc Vi Thuỳ Linh như một tín đồ cực đoan của Thi-giáo làm không ít người khó chịu, nhưng nhìn vào các sáng tác thơ của nhà thơ trẻ này cứ đều đặn xuất hiện trên thi đàn đã khiến nhiều người khó tính cũng phải ghi nhận những nỗ lực và mong muốn đổi mới thơ đương đại của Linh. Với *Khát vọng Sống*, *Khát vọng Yêu* và *Khát vọng Sáng tạo* luôn tràn đầy trong tâm thế, cây bút trẻ này

vượt lên bằng cá - tính-thơ của mình để cùng những những nhà thơ trẻ hôm nay báo hiệu một-ngày-mới đang đến với thi ca đương đại Việt Nam. Những "con khát" này cách đây 8 năm đã làm nên gương mặt tác giả Vi Thuý Linh trong tập thơ đầu tay *Khát* do NXB Hội Nhà văn ấn hành (1.1999). Năm 2007 này *Khát* được tái bản vì một lý do giản đơn, trong ngày Hội Thơ Việt Nam năm 2006 ở Văn Miếu, khi nghe Vi Thuý Linh đọc thơ ở "Sân thơ Trẻ", nhiều độc giả có nhu cầu mua *Khát* như tập thơ in cách đây 7 năm đã phát hành hết từ lâu. Vì thế, nhà thơ trẻ này đã tái bản *Khát* để có cơ hội tri ngộ những tri âm của mình.

Trong *Khát*, Vi Thuý Linh đã bộc bạch: "Em hằng đau trong nhiều đêm không ngủ/ Em toả nhiệt vào thơ bất kể mùa nóng lạnh/ Thơ là em hay em là thơ/ Em sinh ra trong đêm/ Thơ là em- Em là thơ/ như tiền định/ như tiền cảm/ Em không thể nào lý giải/ Thơ là nỗi buồn tròn cúi/ Thơ em mặn...". Đọc những câu thơ này ta mới hiểu vì sao Vi Thuý Linh lại có một đời - sống-thơ nồng cháy đam mê và nhiều nỗi đau mê và nhiều nỗi đau đến vậy. Trong những bài thơ định mệnh của mình, Vi Thuý Linh như một Người dẹt tâm gai nhẵn nạy đan dệt những cảm xúc của mình với nỗi đau vô hình trong tay-ngôn-ngữ luôn bị trầy xước, rớm máu bởi những nỗi đau vô hình trong thi ca và hữu hình trong tình yêu và đời sống con người: "Không kỳ vọng những điều lớn lao/ Em lặng lẽ dệt hạnh phúc từ nỗi buồn-nhng sợi tâm gai-không ai nhìn thấy/ Gai tâm gai đâm em đau đớn/Em chờ anh mãi/ Tưởng chừng không vượt nổi cái lạnh, em đã khóc trên hai bàn tay trầy xước/ Những giọt tâm hồn thấm xốt mờ ngón tay rớm máu...". Theo tôi, đây là một trong những bài thơ tình hay nhất của Vi Thuý Linh (không phải bởi nhạc sĩ Ngọc Đại phổ nhạc khá thành công bài hát sau đó), mà vì trong bài thơ này, Linh đã tìm được một nhịp-điệu-nội-tại ẩn chứa những thao thức trong tình yêu và khát vọng độc yêu của một người phụ nữ và hình ảnh người đàn bà dẹt tâm gai chính là chân dung cảm xúc của Vi Thuý Linh trong một đời-sống-thơ luôn khát khao sáng tạo dù nhiều gian nan chống chọi

Nhà thơ, dịch giả Dương Tường đã có lý khi nhận xét: "**Vi Thuý Linh là một con lóc-lóc ý tưởng, lóc chữ (chứa chất nổ), lóc tình (đôi khi là khoái cảm). Con lóc không kiềm chế đó đương nhiên gây sốc, khiến nhiều người ngộ nhận những cố gắng đối mới**

trong thơ cô và lắm lần cho sự bất chấp những ước lệ và kiêng kỵ là phạm huý. Với tôi, Vi Thùy Linh là một biểu tượng giải phóng phụ nữ trong thơ". Và đây là một phần tuyên ngôn của **cơn lốc**: "Miêu tả mình kỹ càng trong những bài thơ không có chữ *Hết/ Thơ cho những người phụ nữ thoát ảo ảnh cam chịu buông xuôi/ Cự tuyệt vai trò thứ yếu/ Chẳng chịu l-ượng sức mình/ Vì trái tim đa tình bất sinh/ Chối bỏ những kiểu yêu vụng trộm/ Không thoả hiệp sống tẻ nhạt/ Khăng khăng cự đoan sống cho hết sống/ Tình yêu-phát minh vĩ đại nhất mọi thời/ Cứ ôm hôn nhau giữa đường phố, quảng trường/ Ta sinh ra thế giới". Có ý kiến cho rằng thơ Vi Thùy Linh còn "rậm chữ" và nhiều khi tác giả chưa tiết chế được cảm xúc "muốn nói hết-muốn sống hết-muốn lột tả hết" của mình nên đọc cô "một mạch" là hơi "mệt". Lại có người cho rằng đây là cái "tạng" của thơ Linh, nó khiến người đọc nhiều khi choáng ngợp và ngột ngạt, và phải chăng đó cũng là một hiệu ứng gây "sốc" của một dạng ngôn-ngữ-mới trong thơ của tác giả trẻ này?*

10.2006

N.V.C

Tôi

Là mùa đầu cánh đồng Mẹ tôi sinh nở
Là cơn gió của đại ngàn Cha...

Khi bị gọi nhầm tên,
Tôi không nói gì.
Khi ai đó nói rằng, tôi giống người họ đã gặp
- Tôi bỏ đi.
Khi Cha tôi bảo, sự dữ dội của tôi khiến Người lo sợ
Tôi âm thầm khóc.

Cha mẹ định quàng dây cương vào tôi
"Hãy để con tự đi!"
Độc mã
Quyết làm những gì mình muốn

Tôi tự viết truyện đời bằng suy cảm
Và biến những ý nghĩ thành sự thật.

Bỗng một hôm
Tôi đứng yên để một người buộc vào tôi dây cương và đi theo người ấy
Đó là người tôi yêu
Tôi đã nhìn mình qua gương khi khóc và khi cười, như người độc diễn
Cuộc sống: sân khấu kịch phi lý
Đời mình – vai bi hay vai hài, tôi không biết
Tôi là tôi
Một bản thể đầy mâu thuẫn!

Tôi đã nhìn mình trong gương cả khi khóc khi cười
Bất cứ lúc nào, trên sân khấu cuộc đời
Tôi vẫn là diễn viên tồi
Bởi tôi không bao giờ hoá trang để nhập vai người khác!

1.4.1998

Những câu thơ mang vị mặn

Em hằng thức trong những câu thơ buồn
Em hằng đau trong nhiều đêm không ngủ
Em toả nhiệt vào thơ bất kể mùa nóng, lạnh
Thơ là em, hay em là thơ?

Em đã hôn những dòng thơ bằng đôi mắt em
Chữ chữ xé lòng, ngổn ngang như đàn kiến chạy cơn bão lớn
Đàn kiến tha nước mắt vượt lạnh lùng ngút mắt
... Những kẻ vô tâm luôn gặp may, dễ quên chuyện buồn và nhạt được niềm vui
Em căm thù sự bất công, giả trá
Nghịch lý - mạng nhện ma quái!

Em

Sống hết mình từ tế bào nhỏ nhất

Yêu dữ dội bằng sức mạnh phái yếu

Lại khóc vì sắp khô nước mắt!?

...

Biết bao lần em đi trong mưa

Bong bóng nổi tan như trò sắp ngửa

Em gắng gỏi vượt sóng ngầm cách trở

Nhưng bão tố, bình yên không đổi chỗ cho nhau

Em sinh ra trong đêm

Thơ là em – Em là thơ

như tiền định

như tiền cảm...

Vì sao

Xúc cảm không xối xả để em buông mình tận cùng

(Có lúc em không viết được gì và không khóc)

Vì sao

Em không quên nỗi ánh nhìn gió đông của Anh

Vì sao

Em không tin có ngọn phồn linh và lời thiêng "*Vùng ơi!*"

Em không thể nào lý giải!

Thơ là nỗi buồn trường cửu

Thơ em mặn...

Chưa bao giờ

như chiều nay

đàn kiến tha mật trời

qua mùa hè

run rẩy...

4.6.1998

Người dệt tầm gai

Người yêu!
Chúng mình ở hai miền
Ngày nào em cũng khóc...

Anh yêu của em
Em yêu Anh cuồng điên
Yêu đến tan cả em
Ào tung ký ức
Tim em rộn lên
Em đếm từng ngày Anh đến
Ngày dài hơn mùa
Em mong mỗi
Em (có lúc) như một tội đồ nông nổi
... Em nghe thấy nhịp cách êm ái ân
Gió làn gió thổi sương thao thác
Đêm run theo tiếng nấc
Về đi Anh!

Cài then tiếng khóc của em bằng đôi môi Anh
Đưa em vào giấc ngủ nồng nàn, quên đi những đêm chập chờn, trĩu nặng
Ngày nối ngày bằng hy vọng
Em là người dệt tấm gai...
Em nhả nại chất chiu từng niềm vui
Nhưng lại gặp rất nhiều nỗi khổ
Truân chuyên đề lên thanh thảo
Ôi, sự trái ngược – những sợi tấm gai!

Không kỳ vọng những điều lớn lao
Em lặng lẽ dệt hạnh phúc từ nỗi buồn – những sợi tấm gai- không ai nhìn thấy
Gai tấm gai đâm em đau đớn
Em chờ Anh mãi...
Tưởng chừng không vượt nổi cái lạnh, em đã khóc trên hai bàn tay trắng xước

Những giọt tâm hồn thấm xót mười ngón tay rớm máu
Ngay cả khi Anh làm em thảng thốt
Em vẫn hướng về Anh bằng tình yêu trọn vẹn của mình.

Dệt tâm gai đến bao giờ?
Mỗi ngày dài hơn một mùa
Dệt tâm gai đến bao giờ?

Về đi Anh!
Cài then những ngón tay trắng xước của em bằng Anh
Về đi Anh!
Cài then em
Bằng Anh!

9.7.1998

Không thanh thản

Nhiều người nói em sống trước tuổi

Cha bảo, em làm khổ em và sẽ gặp nhiều phiền muộn...

.....

Lo âu đánh cắp của em sự thanh thản

Em đón nhận, tiên cảm mọi điều bằng linh giác

Sự nhạy cảm quá mức làm nặng giọt nước mắt

Người ta an ủi nhau bằng cách quy về "**số phận**"

Em không tin sự định đoạt của số phận

Hạnh phúc không an bài bằng dấu của định mệnh

Con người làm nên tất cả

Con người là nỗi đau!

Phá vỡ thuyết tương đối nhưng lại tin sự tương ứng

Đập nát đơn điệu, khuôn khổ của cũ kỹ, nhàm chán, cam chịu

Tự làm mất đối xứng – bằng em

Em sẵn sàng chết vì Anh, nhưng không phải là cái chết đau đớn.
Nếu Anh không của em
Em sẽ vất mình đến giọt sống cuối cùng, làm nghiêng ngả mọi ổn định
Thế giới không bao giờ yên ổn
Mỗi người là một thế giới nhỏ
Em dâng Anh thế giới của mình!

Cuộc sống đầy bất trắc sẽ đánh cắp của em những gì?
Dù thế nào, em cũng muốn Anh là biển
Nhưng nếu biển lạnh
Em sẽ bị đánh mất
bởi Anh.

Bị đánh mất khỏi Anh

Em sẽ mất em

Khi thuộc về người đàn ông khác

Đừng để hơi thở của Anh vương trên người đàn bà khác

Đó là đau đớn... tột cùng!

Hãy cho em sự thanh thản khi có Anh

Thế giới nhỏ

Đã mất đối xứng

3.9.1998

Những người sinh tháng Tư

Một người đàn ông luống tuổi, bí mật kể rằng:

- Tôi yêu một cô gái

sinh tháng Tư năm 80

ngày mừng 4...

Tôi giết mình!

Ngỡ ngờ, tôi hỏi:

- Thật không?

- Cô ấy gọi tôi là Anh, lúc chỉ có tôi

Chúng tôi yêu nhau khi nàng 16 tuổi

Tôi reo lên:

- *Hãy cười đi, chú ơi!*

.....

Tôi
cũng sinh tháng Tư năm 80
cũng ngày mừng 4
Tôi
cũng yêu một người sinh tháng Tư
khi tôi chưa 18
Nhưng chưa một lần
Anh kể với người khác về tôi
như người đàn ông ấy
chưa một lần...!
Tôi thèm được nghe
ai đó
kể rằng
Anh ấy nói
đã yêu tôi
.....

Tôi cảm thấy bấy kiến đỏ đen đang tranh nhau cắn những gì tôi viết
Rồi lũ đỏ đen lạnh lùng bò qua rãnh những nếp nhăn
Tôi che tôi trong gương bằng tấm chăn
Hũ thời gian bật nút!
Người đàn ông sinh tháng Tư vẫn nhìn về con đường trước mắt
Anh có hiểu điều duy nhất của tôi?

19.5.1998

Anh còn cho em

Một mùa thu ẩm ướt
Những ngày mưa áp thấp
Trăng cồng trên đỉnh trời

Đừng trách em nữa Anh!
Em thấy mình lạnh toát
Đêm, ngày vỡ trên môi
Sao mãi mình chưa gặp?

Thôi thì là số phận
Thôi thì là cơ duyên
Vì sao em yêu Anh?
Vì đâu em một mình?

... Đêm mùa đông năm trước
Em đã đi tìm Anh
Có phải tại mùa đông
Hay Anh – là giá lạnh?

Lại sắp đông ập đến
Hay là đông đã về
Em hỏi rồi em đi
Lời đắng như hạnh phúc^(*)

Đường chỉ tay chổng chéo
Số phận – một trận đồ
Khói, bụi, mắt đau rát
Bời bời lá, gió rụng
Đường đi trong ánh nước...

Nếu Anh còn yêu em...

15.9.1998

^(*) Thơ Trần Thị Huyền Trang

Người đêm khuya

Đội bầu trời sũng nước
Ôm trái tim đang ướt
Người đêm khuya
Là em

Vòng vòng quay hồi hải trong mưa
Vài đôi trai gái chung áo mưa như ở trong tổ kén
Quay lại nhìn em, lũ con mắt lạ lùng xét đoán
Sự ngọt ngào mùa hè tan trong lạnh buốt
Em nhòa đi...

Trên con đường hò hẹn đôi ta
Một mình em - đêm khuya

Lời trên môi tím lại
Đêm dần dụa
U uẩn nhìn tê đi cơn mưa

Từ mắt em, giọt giọt cường toan
Sấm chớp, mưa, lẫn đường ngập nước
Đâu là nước mắt, đâu là tiếng khóc?
Em tìm trên thăm thẳm: mặt trời đêm?
Có ai biết, em đã dịu dàng nồng cháy bên Anh
Có ai biết, đêm nay, em mong Anh đi qua, dù chỉ vô tình
quệt vào em như que diêm chạm lửa!
Hỡi Anh, người đã làm em khuyết nửa!

...

Em trở về
Khi mưa tạnh
Mặc trên mình
Đầm đìa nước
Tự khô...

20.5.1998

Em - bí mật?

Có cô gái tìm đến Anh

Khi vui

Khi đau khổ

Khóc cười

Như đàn bà

Như đứa trẻ

Trong thân hình mảnh khảnh

Là cô đơn

Khát sống và yếu đuối

Lần nào đến, cũng mang theo bí mật

Sau – những – gì – nhìn – thấy

Là em

Em muốn nổ khối chữ trong mình

Thành lời: **Em yêu Anh!**

Người đàn bà

Rùng mình vì cô đơn

Đấy không phải bí mật!

Thấm những dòng chữ không thẳng

Sức trẻ có hạn

Em cứ gồng lên

Bỏ lời tỏ tình của những chàng trai nhập nhờ dưới suy nghĩ về Anh

Em cứ tìm Anh

Cứ thế mãi sao?

Em lo âu, nhưng con thuyền tim không vượt nhịp dồn dập

Có khi nào Anh lý giải

Bí – mật – của – em?

...

Sáng nay

Ngày cuối tháng

Chóng mặt

Quá nhiều gió thổi

Em bắt đầu nghi ngại bí mật sức mạnh của chính mình...

30.8.1998

Phác hoạ

Ta vẽ Người qua tưởng tượng
Những mảnh màu tối sáng
Những nét đưa quên nhớ
Hiện lên
Khuôn mặt Người không cười
Ngập ngừng... chân dung

Ta đã nhầm ư?
Phác hoạ không cần màu sắc
Màu đen màu trắng
Im lặng như đêm

Người
Đôi mắt ra sao ánh mắt thế nào
Ta không vẽ nổi
Có phải
Cây bút này mua từ mùa đông?...

Đông, 1996

Không đề I

Trong giấc mơ
Ta mãi tìm kiếm
Một vầng trăng không bao giờ khuyết
Một mùa trăng lênh thênh...

Người ơi!
Lời gọi vang lên
Trên đỉnh cao im lặng
Những giọt đêm
Hoá thành khuông nhạc
Bản *Sérénade* tung mình...

... Có một con thuyền
Trôi giữa dòng trăng
Lang thang những cánh bèo rất tím
Mắt sông thao thức
Sóng gọi nhau về
Khúc giao hưởng mãi mê

.....

Hình như
Có nỗi buồn nằm nghiêng
Nơi bóng tối oà vỡ
Hình như
Phía sau hơi thở
Mảnh chăn cò mình...

Tháng 8.1996

Bập bênh

Bay đi nỗi buồn ơi!
Cánh đêm mềm run rẩy
Bập bênh khóc – cười, bập bênh số phận
Bập bênh cô đơn

Phía bên này là em
nhún xuống
bật lên
Phải chăng vì tiếng cười, con người phải nhún xuống cay đắng
Vết thương nhức tấy
Những tiếng gọi xây xước cả mùa, từ em, đến bờ sông nứt nẻ, ký ức nứt nẻ
Em thao thức muốn chìm thật sâu Anh – ngọn nguồn bão đổ

Lẽ nào lại cân lên niềm vui và đau khổ
Cuộc đời làm sao đong đếm nổi
Bập bênh!?

Mưa xốt mặt em chạy dạt vào đêm
Ru một tiếng cho mắt mình khô lại
Tự ru như độc thoại.

22.1.1998

Điều Anh không biết

Anh đi rồi
Em như lửa héo
Vây bủa em, lửa của người khác
Nước mắt làm rơi những nụ- cười- một- nửa của em

Em cố chôn nỗi buồn để khêu lên niềm vui cho Anh
Trước ánh sáng mắt Anh, em gượng cười
Đừng thương em, chỉ vì em yếu gầy và đa cảm
Anh đừng thương em...

Em đã gửi Anh những bài thơ của em
Ở đó, người đàn ông được tôn vinh trong hạnh phúc
Ở đó, người đàn bà luôn hiến dâng và chờ đợi
Người đàn bà của đêm

Anh thật ích kỷ, hay làm em tổn thương
Gieo vào em sự đơn độc
Vẫn yêu Anh mãnh liệt
Em không bất ngờ với chính mình!
Anh đi rồi
Trời mờ sáng cũng như khi xẩm tối
Bàn tay cánh bướm
Người đàn bà của đêm lao khỏi vùng tịch lặng
Đi tìm một mặt trời mọc lửa
Trong đêm...

22.6.1998

Còn lại

Quay lưng về em, Anh đi
Để lại mùa đông trong lòng mùa hạ
Để lại em – cánh đồng hạn
Nứt nẻ và nhợt nhạt
Những – vết – chai

Không đuổi theo Anh như quả cầu gai trên cát trắng
Em không muốn cả đời đuổi theo chiếc bóng
Bóng của ảo ảnh làm người ta đánh mất mình!
Em không bao giờ van xin Anh

Dấu thời gian đang chai vào em
Dấu em cần Anh như cánh đồng khát nước
Bàn tay đỏ lên những vết chai khi em khóc...
Có ai thấy được vết – chai – của – nỗi – đau!

Quay về Anh
Nhập nhoà tình yêu
Tấm lưng ướt lạnh
Cánh đồng ướt lạnh...

10.8.1998

Một mình tháng Tư

Con đường rất bóng em gọi Anh
Một mình em với mảng trời bầm tím

.....

Em giữ lại cho mình khoảng sáng
Để tìm Anh mỗi khi đêm sập xuống...
Lẽ nào... Lẽ nào Anh dẫn em vào lạng lẽ
Những gì em có
đều thuộc về Anh
Trong dữ dội, em khao khát bình yên
Em muốn ngủ bên Anh như rễ cây trong đất...
... Đất của em ơi!

Hàng triệu tú cầu cùng đêm trườn qua ngón mềm khi chúng mình

gắn nhau bằng hơi thở

Ngón mềm trườn trên thân thể
Tất cả tan vào thao thiết nguồn yêu...
Em hằng nghĩ về đêm của hai người, lúc chỉ mình em
Những đêm không Anh
Bàn tay buông: khuông nhạc câm
Trở nhịp mong từ căn phòng trống
Hầu nơi em, cả mảng trời bầm tím
Em ép mình
trong tiếng khóc khô...
Một mình tháng Tư
Em không ước đoán về một ngày ngọt ngào đắng cay thành kỷ ức
như bức tường tróc lở
Không chỉ đêm, không chỉ tháng Tư mất ngủ
....
Bởi chẳng khi nào em ngừng yêu Anh.

Nếu một mình, em không là em nữa
Hãy đến với em! – Dù bao trắc trở
Dù cuộc đời nhiều đau khổ...
Em sẽ xé nát, sẽ vùi sâu những lo âu, mệt mỏi
...
Từ những ngón mềm, âm thanh lan toả
Em là rễ cây trong đất của mình Anh...

26.4.1998

Độc mã

Ta cười giấc mơ
Con ngựa ô bờm dài
Lao qua đồng cỏ
Cỏ nằm đếm vó
Ngửa mặt: thình không

Rồi mùa sẽ đông
Dòng sao chảy dọc lối ta phi
Những vì sao không chìm giấc thuy miên
Trên sông chảy hỗn hển

Độc mã
Vượt trước gió
Cuốn ánh sáng ràn rạt
Đêm không ngủ...

Miết mãi vó ngựa
Vũ điệu không gian bung tiếng đá vỡ
Cảnh đêm như bức tranh dân giã
Vàng trắng thức nghiêng...

9.1996

Lang thang

Ta đi bằng những bước chân thu
Mùa thổi vàng áo phố
Giấc mơ mỏng như heo may bay trong ý nghĩ
Lẻ loi buồn
lẳng xuống
đáy tim

... Bước chân thu chậm hơn lá rơi
Nỗi đau nấc lời khấn cầu phóng thích
Những vết xe đè nhau hằn như vết trời
Những vết chân nằm sắp giữa chiều

Cơn mưa kêu lên!

Sốt lại

tiếng trả lời

lạc lối...

Đêm buồn

Hồn hể nhịp điệu từ những góc tối

Từng đôi trai gái lẫn vào đêm truyền lửa

Thôi,

Đừng hát tình ca du mục nữa

Bởi vì lang thang ơi!

Hư ảnh tình yêu không ngừng bước giữa đời...

3.9.1998

Bóng lấp

Người đàn bà xây lưng về hoàng hôn
Đáy mắt in quầng đời bão lốc
Những dấu chân vẫn thức phía chân trời...

Chiều tím lặng bờ vai
Con nước cồn cào ập vào ký ức
Nắng chập chờn – ray rứt
... Tình yêu xưa ngợp sắc cầu vồng
Hạnh phúc ẩn trong chiếc áo tàng hình
Sau một lần chẳng bao giờ gặp lại!

Sao không có đôi hài vạm dậm
Mảnh cầu vồng
rớt lại
giữa hư không

.....

Mặt trời ngã xuống dòng sông
Giọt giọt sương ứa từ khoé mắt
Người đàn bà đội đêm
Môi vành trăng khuyết
Biết có bao giờ...?

4.1997

Liên tưởng

"Đàn ông là lửa, đàn bà là bụi nhùi.

Quý đi đến và thổi bùng lên"

(M.Cervantex)

Đừng ví em như dòng sông

Buồn vui hai bờ bồi – lở

Không là sông cũng cuộn hết mình...

Em, con chim sững cánh

Xanh xao lướt thướt

Mỗi bước đi, những giọt cô đơn rỏ xuống

Lã chã đường tìm...

Em, bụi nhùi rơm

Ngày ngày đợi chờ

Ủ mình mùa mùa

Lửa Anh nơi đâu?

... Ngoài ruộng đồng, bù nhìn đuổi những con chim

Em *bù nhìn* sự thiếu vắng Anh, trước ồn ào tấp lửa

Bỗng ngã vào đông - bão - cửa - lặng - im.

...

Nếu Anh không đến với em

Em sẽ đi tìm nơi trú ngụ của quý

9.10.1997

Sóng

Anh là suy nghĩ của em khi mỗi ngày thức dậy
Anh là niềm vui nỗi buồn, là những gì trong em đang có
Anh là đỉnh cao khát vọng dang hiển là hơi thở của em...
Những cửa sổ mở như bao đôi mắt thăm thẳm bình yên
Nơi Anh hoà em, trào gai điệu sóng
Cả mùa xuân nghiêng mình thao thức
Da thịt mịn màng đam mê rục rịch
... Dẫu có lúc tim khóc, dẫu biết phải phiêu linh... đánh que tình yêu
vào bao diêm cuộc đời – em đốt

Hình như em không thể xa Anh thêm nữa
Tim em để quên trong ngực Anh.

12.1.1998

Anh và thời gian

Những hàm răng va nhau

như tiếng sỏi

rơi vào hang đá

Buông nhau mà đi

Anh mãi mê theo đường chân trời

Bàn tay em đường chỉ rạn

Ám ảnh đuổi em tựa sỏi hoang băng qua cánh đồng trống trải

Em trốn mình bằng một cái khép mắt

Tiếng sỏi khô khốc trong hang sâu không tận của trí nhớ nhắc em

một đêm cốc vũ

... Em chào đời giữa đêm cốc vũ

Mất đêm nào cũng du mục qua mưa...

Sẽ đến ngày em khép mắt về cõi linh thánh của hư vô, không phải để trốn mình
Em mãi mãi muốn Anh siết chặt
Đừng thách thức em bằng nụ hôn truyện cổ
Em không thể mở mắt bởi tiếng khô khốc từ những hàm răng va nhau
qua cái hôn quá vội
Không có chân trời tuyệt đích đâu Anh!

Dù sẽ đến ngày mình không nhận ra mình trong tấm gương phũ phàng
hiển hiện thời gian

Vẫn lời thơ lời yêu dâng
Chẳng thể nào khác được – là Anh
Mắt Anh ngủ trong mắt em, diệp lục tình yêu nguyên khiết

15.3.1998

Nói với Anh^(*)

Em ôm em ngủ mơ Anh
Em nhớ Anh nhiều lắm
Như chiếc lá trong mưa, em bé bỏng
Anh đi biệt biệt bao ngày...

Quỳ trong đêm, em cửi mình
Những cơn gió lao đến bế thốc mùa thu đi
Những cánh tay chạm vào... em... run rẩy
Không phải tay Anh! Một mình em nức nở
Bao đau buồn ả nấp bỏ ra
Không khí sức mốc lạnh

^(*) Nhạc sĩ Trọng Đài phổ nhạc bài thơ này thành bài hát cùng tên – ca khúc chính của bộ phim 15 tập *Lời thề Hypocrate* (ĐD Phạm Thanh Phong, đã phát sóng đài TH Hà Nội, TP Hồ Chí Minh), do ca sĩ Mai Hoa thể hiện, hát trên VTV3 và CD tình khúc phim truyền hình (12.2005)

Sao Anh không bế em ra khỏi cô đơn, ra khỏi những ngày dằng dặc nhớ
Sao Anh không làm khô nước mắt em bằng môi Anh
Giá đôi mắt em lá khoai để nỗi nhớ buồn không ở lại
Để em tìm đường Anh về
Và trái tim em làm tổ giữa đời Anh

Quỳ trong đêm, em cười mình...

17.10.1997

Gọi nguồn

Đợi Anh

Áp mặt vào đêm vào cô đơn mà gọi

Không thấy Anh không có Anh

Trời lên tinh vỡ vụn

Anh ở đâu

Mất Anh ngủ nơi nào

Có yêu nhau có thương nhau thì vượt đêm mà về

Có nhớ nhau có khát nhau hãy cuộn tung thác nguồn

Cuộn lửa tình mà cháy

Đốt lửa giữa đời
Chỉ cháy lên chỉ sáng lên khi Anh khơi mầm sống
... Những giọt mặn ứa đầy
Ướt một đêm...
Ướt nhiều đêm...
Anh – nguồn em
Hãy đến đi
Cho đêm ngày cháy bùng bão lửa!

1.8.1997

Tĩnh giấc

Đêm mở mắt

Bên em là mùa đông...

Thảng thốt gió thổi lạc tiếng chim vào khung cửa

Căn phòng ngồi đợi

Em mong Anh về

Giấc mơ đang đi bên trời

Cơn gió thổi em với nỗi nhớ

Cả đêm cả em cả mùa cùng thức

Những thanh âm vẫn lạc giọng gọi Anh

Trong đêm, dường như tất cả thật hơn
Em không soi gương nhìn em nữa...

Và đêm và em và mùa đợi Anh
Gió vẫn thổi lạc tiếng chim qua khung cửa...

28.9.1997

Ở lại

Em đã mặc niệm nỗi đau bằng nước mắt thiếu nữ

Anh ghen lời

Anh và em ở hai phía mặt trời

mọc

lặn

Mặt trời mãi miết bò - giọt nước mắt khổng lồ nóng rực

Chúng mình chân trần trên cát cháy tim nhau...

Có phải ác mộng không một ngày mặt trời rơi xuống thành sông,

Anh cùng em bơi trong vị mặn

Có phải huyền hoặc không một ngày từ những đôi mắt hóa đá nàng Tô Thi

nàng Vọng Phu oà chảy bao giọt hồi sinh, tình yêu nối gân tất cả

Không phải bao giờ khóc cũng là đau khổ...

Soi vào mắt nhau
Dù chỉ một lần
Soi vào mắt Anh
Mùa trở mùa...

Anh ơi! Hãy ghì chặt em
Hôn đi! Môi Anh ủ lửa
Tim em mãi ngậm bùa yêu
Em hoang em mang cả trời

Không Anh vũ trụ nổ tan
Không Anh, không Anh nghĩa gì!

Chỉ Anh!
Hùng lên
Từng mạch máu
Hoang vào loang vào em

1997

Tự tình

Giật phăng áo gió
Đẩy bật bóng tối
Anh ru em lời cổ
Anh sưởi em nồng nàn...

...Đan nhau cở hát về đời người
Soi mình trong mắt Anh, em tìm thấy câu trả lời về Hạnh phúc
Nếu không Anh... em sẽ đánh vỡ nụ cười thành nước mắt
Em sợ lạc giữa những tia nhìn xa lạ khác
Nếu không Anh...

Giá chúng mình mãi mãi ở bên nhau
Anh chớp mắt đổ một trời ánh sáng
Những ước vọng thành cỏ đời xanh mướt
Đi hết ánh nhìn, mình hoá đá trong nhau...

25.2.1998

Anh

Như bút lông miết lên tấm toan căng
Chìm trong vũ điệu của tóc
Đổ nhịp đặc sánh lên tĩnh vật
Hai thân thể hoạ mình...
... Anh cùng em nhớ lại buổi đầu
Bằng qua những con đường mùa đông, em đến
Anh vẽ lên em bằng vện nguyên say đắm
Chúng mình thập tự bên nhau

Dừng hỏi em điều gì, hãy nhìn em
Người đàn bà đa đoan đến cả dáng nằm, ngồi cũng mang hình dấu hỏi

Trong tâm hồn Anh, khung tranh đời thực
Hãy để em là một mảng màu
Em không muốn được tạo hình bằng quyền năng của tay Anh
(Những bức tranh thiếu nữ, đàn bà luôn đông người mua kẻ bán)
Vẽ em bằng mắt Anh môi Anh, Anh sẽ có em trong tâm trí

Anh
Dịu dàng và mãnh liệt
Gọi mọi cảm giác bùng dậy
Yêu thương, ghen tuông, hờn giận
Thành cơn bão năng ngấm vào em
Cơn bão làm dấu hỏi căng thêm
Dấu hỏi như áo choàng định mệnh
Em đã mang một đời.

Người đàn ông của em ơi!
Đừng hỏi em điều gì

Em yêu Anh như yêu hơi thở

Văng Anh, em thở vào bàn tay, hơi thở có khói của nước mắt

và áp chặt bàn tay lên ngực

Ngay cả trong góc khuất tâm hồn em cũng có Anh

Em thấy Anh từng mạch máu chạy dọc sự tròn vẹn của tạo hoá

Người đàn ông của em

Em không so sánh Anh với thực thể nào trong thế giới này

Em – người đàn bà bình thường, yếu đuối và lo âu, mơ ước và khát khao

thành dáng nằm, ngồi mang hình dấu hỏi

Anh là Anh

Với em, Anh - dấu ấn lớn nhất

Em luôn thấy Anh cùng những mạch máu của Anh chạy suốt em

27.3.1998

Bầy chim lửa

Chúng mình yêu nhau từ bao giờ
Có lẽ từ khi những câu thơ em chảy vào tim Anh
Dâng hiến...
Hãy để tình yêu tự cất lời, Anh nhé!
Nào, lặng im...

... Mái tóc em nằm trên ngực Anh
Mỗi sợi tóc là một lời yêu Anh
Những câu thơ bay lên như bầy chim khắc khoải
Đông về, chim trời tìm phương khác tránh rét
Một đời em ở bên Anh
Em sợ phải xa cách ngay cả lúc chúng mình bên nhau
Thiên đường ở trên cao, cứ để những bầy chim nhặt nắng về từ
mang mang biển sữa

Chẳng cần tìm lời thể như chuỗi hạt bị đứt
Cánh tay Anh thánh giá ôm em...

.....

Nếu một ngày Anh đi khỏi em
Sốt lại những sợi tóc em thả dài vương vãi
Nằm lại với nỗi buồn, bao nụ hôn nằm lại...
Choàng tỉnh
Đập cánh – bao bài thơ chưa viết của em...

1997

Ý nghĩ

Khi em gặp Anh, những vì sao nằm ướt át

Khi em nhớ Anh, cơn trùng dấm dút khóc

Khi em khát Anh, mùa vỡ tiếng gió

vỡ

tiếng

thở

Ẩn hiện sao trời – bầy đom đóm bụng lửa

Bóng em rỗng bầu đêm

Bóng ngồi im giữa khoảng trống

Nghĩ đến Anh, những ngày qua và những ngày chưa đến

Em thấy Anh trong bóng của mình

Chạm tay vào chiếc bóng

Những ngón tay giật mình: tường lạnh ngắt!

Trong xa cách

Ý nghĩ của Anh có chạm đến em?...

2.12.1997

Khi em tựa cửa

Khi em tựa cửa
Là khi em cần Anh

Những cú phone làm căn phòng nóng lên
Giọng nói dịu dàng Anh len vào em, khiến em cảm thấy mềm đi vì niềm mong
Anh chưa thành hiện thực

Nhiều lúc
Muốn chúng mình rũ bỏ mọi mệt mỏi để đến bên nhau trọn vẹn – con người.
Em sợ phải một mình
Mái tóc như mùa thu rồi
Em muốn nghe Anh, nhưng không phải môi ghé vào ống nói

Hãy hôn em, chẳng cần lời!
... Tựa cửa ngày ngày
Dù biết có thể Anh không đến
Những cái “có thể” khiến người ta vừa hồi hộp, vừa hy vọng
Nhìn xem lửa cả ảo ảnh
Tại sao không là Anh bên em, mà là mùa hè tái nhợt?
Khi yêu
Tất cả đều được nhân lên
Mọi trạng thái ở hai thái cực

Lúc nào cũng như đang tựa cửa
Em quên mình để sống vì Anh.

Làm việc quá sức mình, nhưng lại rất vụng về:
không biết khâu những gì đang khuyết
Em chỉ biết tựa cửa xâu những sợi tóc rụng qua lỗ kim

10.6.1998

Giao mùa

Một mình em với khoảnh khắc nguyên trinh
Ngấn ngấn nắng phai màu
Nghe tim chiều thắc thỏm
Nhịp buồn mang mang...

Ballade không tên
Đánh thức dương cầm một mình
Lạc điệu vỡ trong im lặng
Gió gió ngã vào xa vắng
Mùa thu đi bạc tóc trời...

Người ơi!
Về ươm hạt cỏ với em
Đêm sương thay áo
Và nghe
Mùa đông nghiêng nghiêng lời ước
Vàng trắng chứng sinh mãi tròn...

Đầu Đông, 1996

* Giải thưởng Tạp chí Sông Hương, 1996

Với mùa

Lá rơi như thuyền nhỏ
Chơi vơi giữa dòng đời
Và mùa rất thu rồi
Trời se nổi nhớ...

Thu mềm hoa cỏ cỏ
Lung linh sao thức im
Sông chẳng thềm bồi lở
Nước ngả - gần nhau thêm...

Chuông thả giọt bình yên
Trăng dịu dàng hôn tóc
Thì thầm qua ánh mắt
Đêm tròn một cõi thiêng...

1996

Trắng*

Chiều êm... dương cầm...

Ấm nhẹ như hơi thở

Lời gọi trắng

bay lên

Chiều

dương cầm

lan vào em...

Cánh tay bỗng thành cánh trắng

Bay thẳng thốt

Không là bướm

Không là thiên nga

Đôi cánh của thiếu nữ
Vút ngược khỏi dòng đời vội vã
Phía dưới: những con đường nóng rẫy!
Anh đâu rồi?
Sao nhịp cánh em không lúc nào thanh thản?

.....

Ôi, những khoảnh khắc dịu dàng và im lặng
Nhấn vào trống vắng
Không bay nữa
Em về bên Anh
Dang cánh tay trần như Chúa đóng đinh
Thân thể trắng
Dương cầm...
Thơ trắng...

21.8.1998

* Giải thưởng tác phẩm Tuổi xanh, báo Tiền Phong, 1998

Mùa Anh

Không tấm chăn nào ấm bằng Anh!
Không chiếc khăn nào như vòng tay Anh!
Em – con thuyền đầy nước...

Rằm trung thu, ngày mưa, gió lạnh
Nhưng em muốn cùng Anh chờ trăng lên
Anh chẳng đến với em
Huống hồ trăng...!
Em –

chơi vơi
bao la nước...

Kìa, những cặp uyên ương đang làm mùa nóng lên
Kìa, lũ trẻ hồn nhiên với những trò chơi, lòng tung trống phách
Em người lạnh phải mặc áo rộng, trước những ngả đường đông nghịt

Thành phố quá tải vì người
Nhưng em lại chối từ khoảng trống
Sao đêm trăng tròn em một mình
Cánh tay đau ră rời
Năm xoài và đợi...

Dội lên bản nhạc trữ tình lẫn tiếng hát của cô gái muộn chồng nhà bên cạnh
Balcon trước phòng nộ hồng chưa kịp nở
Còn em:

Nhớ!

Em dâng lên mùa Anh...

5.10.1998

Tiệc nuối

Sau giấc mơ,
Em còn nguyên
Cảm giác được Anh ôm rất chặt
Em cố thiếp đi
Nhưng ký ức thức
Bên giường
Những bông hoa bắt đầu rơi từng cánh
Nhắc em về thời gian...

Em cắm một nhành hoa trong bình gốm xù xì
Cố giữ hoa cả khi héo sã
Cố giữ như một niềm tiếc nuối...
Trong thế giới đầy ước lệ này
Mọi vật đều có tuổi

...

Em chớp mi vào một cánh hoa tàn
Như chạm vào giới hạn
Giới hạn của sự trường tồn và vô vàn biến đổi
Giới hạn của ước mơ thực tại
Giới hạn của em với em...

Em ngồi đắm đắm trong đêm,
Thấy mình đang chín dần khi tuổi còn xanh lắm
Ký ức thức
Tuổi thơ trôi như giấc ngủ sâu...
Em cầm cỏ tươi trong bình gốm xù xì
Cỏ khô dần
Hạt cỏ khô dần
Không thể thay gì vào bình gốm kia
Với khát vọng sinh tồn
Sự hữu hạn là điều bất hạnh

...

Một ngày
Em thảng thốt
Những hạt cỏ bắt đầu rơi
Hạt có nảy mầm
Khi nằm bên tóc?

Bây giờ,
Bình gốm bỏ không
Em để nguyên những hạt cỏ nằm bên tóc
Anh hãy nhặt những sợi tóc, những sợi lông mi của em từ hạt cỏ
Chúng mình lại bắt đầu...
Khát
Khát truyền đời

Sau giấc mơ
Em
Còn nguyên...

Đêm 10.7.1997

Đêm một nửa

Tùng đôi từng đôi và từng đôi

Xe nối nhau nghiêng đường, nghiêng nếp nhăn cuộc đời bụi bặm

Những chàng trai ào đến tặng hoa em như tín đồ với đức tin chinh phục

Không Anh

không cả những gì em đợi

Hoa nằm trơ

rũ xuống

một ngày...

Người phụ nữ nâng một nửa bầu trời,

Em nhiều lần nghe câu nói ấy

Và em như thấy
Một nửa bầu trời
võng xuống
ngực em.

Nửa vòng Trái đất Anh xa em
Giấc mơ đắp lên em những mảnh đêm
Em ghép đêm như ghép giấc mơ đứt quãng
Nhưng em biết
Dù có ghép cả mình vào đó
Cũng không thể thành chăn kín như Anh...

Anh hãy lật tấm chăn tưởng tượng nơi em, lật cả nửa bầu trời
Em không muốn bị đè bởi những điều không tưởng
Tiếng rú của xe, của người, của bầy mèo đi hoang đẩy em về
một – đêm – có – thật
Đêm đầy những con thiêu thân vật vã trên trang giấy của em.

Sợ lũ thiêu thân nhấc chữ mình bay lên, sợ phải thấy thiêu thân giã giụa
Em đổ những thân thể vật vã ấy vào góc tối mà không biết nơi ấy
chúng còn sống hay không?

.....

Bất chợt đêm rung
Những tiếng chuông không từ Anh, em bỏ mặc
Trên trang giấy chưa đầy chữ lại đầy thiêu thân nằm ngửa
Chẳng lẽ đêm nào em cũng đổ vào nửa trời còn lại thân – thể – thiêu – thân?

Đêm 8.3.1998

Tiếng đêm

I.

Đêm tấu lên
tiếng chó sủa
mèo gào
một nghiêng ruồng những góc tối
tiếng rên rỉ khoái lạc
tiếng ú ớ của người mê ngủ
cả tiếng gì không rõ sừng tấy nơi cổ họng...
Có một nàng vừa 18 tuổi
đứng trên hoà tấu của đêm
...

II.

Em đứng trên đỉnh cao nhất của nhà mình trong những đêm không ngủ,
vọng về Anh

Anh còn thức hay đang ngủ yên?

... Đêm mệnh mang lòng trắc ẩn

Những nàng sao hoài thai nhấp nháy mãi trên trời

Có tinh tú để rơi

Bé sao sơ sinh vỡ thành trăm ngàn đom đóm

Em nhốt những đóm sáng từ ngày chưa thiếu nữ

Để bây giờ không trốn nổi đêm!

Quanh em

Nhà nhà thấp cao chật chội những cơn mơ

Em không nhìn thấy nhà Anh

Ở trên cao, em thấy mình vừa cao vừa thấp

Thành phố già nua đầy bức bối

Thở đều đều khi lắng vào đêm

Từ nơi này, mặt trời lặn xuống hoàng hôn

Hướng về Anh, ngay cả khi tâm hồn em nhật thực

III.

Cao mãi, nhiều mãi những mái nhà chóp nhọn -

những mũi tên đâm thủng bầu trời

Dải sao, hàng cúc phát sáng đêm sâu

Em cố thoát khỏi tạp âm tiếng người ho, tiếng ợ khan của cô gái đang thì nghén,

tiếng trở mình của người đàn bà mang thai đến tháng

Nhưng không thoát khỏi em.

VI.

Bởi vì trong đêm

Em bùng lên nỗi nhớ, khát khao và cả điều thầm kín nhất

Bởi vì trong đêm, em là em toàn vẹn nhất

Anh hiểu không?

Cái lạnh ngấm dần... em tự ôm em

Em tự sát trùng vết thương đau đang rỉ ra – nơi cắt rốn cô đơn

– bằng những giọt lòng

Và lần cỡi từng chiếc cùc
Áo đổ lên trời cùng dòng tóc
Anh duy nhất!
Em dang tay đón Anh:
Thập tự lửa

2.5.1998

Giao cảm

Em ngắt vài cọng gió
Thả lên dấu thời gian
Vùng ơi! – em niệm chú
Ước mơ về xên xang...

Cơn mưa chiều gõ móng
Rong ruổi về bên trời
Lơ thơ một vạt nắng
Đang dùng dằng... vỡ đôi...

... Em về bên hoa cỏ
Bông cúc xanh ngậm lời
Chim chóc cất tiếng cười
Hoàng hôn ơi, tím thê!

Đi qua trăng mười sáu
Vòng nguyệt quế ở đâu?
Mây mệt nhòa rũ tóc
Đất trời chìm trong nhau...

Những vì sao lên đèn
Tỏa bên mình ước vọng
Tiếng chuông nào bật khóc
Phiêu - du - ơ - về - đi!

1996

Lặng lẽ

Ta lo âu một ngày
Bàn tay nhăn nheo tóc bạc ngả gục
Những sợi tóc không thể mọc thêm không bao giờ đen nữa
Màu trắng run lên

... Trước mắt người năm tháng nhòa đi
Những mơ ước, khát khao không nẩy mầm được nữa
Chỉ có ám ảnh tràn ký ức
Chỉ có hoài niệm đầy tiếc nuối
Chỉ có mắt không khóc

Điều sợ nhất là điều không thể tránh
Khi trái yêu chẳng còn thốn thức
Là ngày ta phiêu linh...

Khi ấy
Hơi thở cuối em dành nói yêu Anh
Chúng mình gần không thể gần hơn được
Nối đuôi nhau sao chìm vào sâu thẳm
Rưng rưng cười xa lắc
Em đi...

2.8.1997

Người đàn bà choàng khăn màu lửa cháy

Giấu mùa đông trong tóc
Người đàn bà ấy nhìn em
Làn da nắng non
Đôi mắt nắng buồn dưới vành khăn màu lửa

Sáng sáng, mua về hai bông hồng
Lặng lẽ cắm hoa, ngắm hoa một mình
Hoa hai bông và gai nhọn sắc
Người đàn bà cắn chặt khăn cắn vào tiếng khóc
Lẩn tránh vô tâm, tàn nhẫn
Người đàn bà ngăn cách giữa ồn ào yên lặng bằng một chiếc khăn
Dù bất cứ ở đâu, bất cứ nơi nào
Người đàn bà cũng không trốn được mình
Đồng tử buồn dưới vành khăn màu lửa

Sợ nhịp đồng hồ
Người đàn bà rung mình mỗi khi đêm nhào đến
Đêm, khó nhận ra mắt nâu tóc nâu khăn màu lửa cháy
(Trong bóng tối, người ta dễ nhầm lẫn!)

Đêm nào cũng gội tóc, vớt mùa đông tìm nguồn ấm
Trần mình, vùi ảm ướt vào khăn
Ôi, người đàn bà đêm...

...

Có thể người ta đang tập quên
Khi ngày càng bị cuốn vào xô bồ vào bao toan tính
Không ai ngoảnh lại
Nàng vẫn đi
Giữa dòng đời, với màu khăn lửa cháy

Người đàn bà không muốn tự mình cởi khăn màu hải lưu quấn siết
Vẫn đôi mắt đợi chờ như thế
Lẽ nào Anh quên lãng
Người đàn bà ấy là em.

12.4.1998

Trò chơi ru – bích

Tưởng tượng cuộc đời lập thể
Xoay chiều không gian
Khối vuông hỗn loạn màu sắc
Vẳng từ xa lắm
Hoan ca – bi khúc hồi hoàn...

Bốn phương tám hướng thu về
Cuộc đời quay mặt
Những vuông màu sáp lại
Những vuông màu tựa vai nhau đối thoại

Tôi

lặng im

không sao dồn nổi sáu mặt màu!

... Ngấn thời gian đọng dài vết mắt – từ đâu?

Rần rật mạch trái tim

Mình sắp bóng mình

Chẳng níu được tháng năm chậm lại...

Ánh sáng không đàn hồi

Ngày đêm không tĩnh lại

Khúc xạ hình lập thể

Những ngón tay cùng khóc một trò chơi

Hè, 1997

Thơ lá

Người đàn bà tóc xanh
ngược gió
nhặt lá vàng
viết lên lá ý thơ chợt đến

Mỗi ngày
người đàn bà có thêm một chiếc lá
cất giữ lá vàng bảo tàng năm tháng
Ôi, thời gian!

.....

Thanh xuân sắp lìa xa
Những chiếc lá xác xơ gân như lông mày quả phụ
Người đàn bà cầm tóc soi lên nắng
thấy – màu – lá - khô

.....

... Không ân hận đã không ghi lại thơ trên lá trước khi chúng tan đi
Bắt đầu thôi nhặt lá
Người đàn bà dùng môi vớt khuôn mặt từ đáy cốc
Khẽ thấy mình thành lá

theo

nổi

buồn

miên

viễn

bay

đi...

28.4.1998

Biển cát

Trần mình, tôi lặn vào lòng biển cạn
Mặt trời vỡ hàng triệu mảnh bọc thân thể tôi rất bỏng
Vùi mình trong cát, vẫy vùng trong cát
Và lặn vào khô cháy để nghe sóng tru lên từng hồi không dứt
Nghe bằng đôi tai Betthoven
Con người đã khóc cạn biển

Nghiến xào xạc những tinh thể đơn độc
Chờ một bàn tay vuốt cát trên thân thể tôi, truyền sang tôi cái nóng hơn cát
Bỗng chớp sáng lấp loá chuỗi âm thanh xoáy lốc
Cát bay lên như những linh hồn

Khi những linh hồn bay vào tôi, chỉ còn nghe u u triền âm muôn thuở

Một thứ tiếng đôi tai Betthoven không nghe hết:

- Tiếng khóc

Biển rút vào hốc mắt

Hoá thạch lời sám hối

Tôi không muốn con người đi trên cát bóng như lạc đà nhẵn nhục

Linh phóng sinh ước nguyện

Trước khi trở về cát bụi

Mỗi người là một giọt nước

Dâng biển cát

Luân hồi kiếp người...

13.3.1998

Anh ơi! Mùa đông...

Khi lạnh người ta cần nhau
Anh biến biệt...

Những cô gái thường nuôi tóc dài đến mùa đông
(Tóc làm người thêm ấm)
Em lỡ cắt tóc ngắn khi thu chưa hết
Em sợ nước mắt vùi trong tóc
...

Giờ đây
Tóc em không đủ dài để vùi nước mắt!
Cây sấu đông
Em buồn không chỉ những ngày đông.

Ngả ngả đường em đi qua cô đơn

Khuất sau hàng cây đỏ lá

Bao cành cây chỉ vương chút lá xanh vẫn vươn ra như bao cánh tay

thiếu phụ mỗi mòn

Chiều lạnh

rơi

nghiêng ngả

Em bất động trước những bức tranh ghép lá, hoa khô làm mọi người kinh ngạc

Những gam màu chết lặng

Tất cả bất lực

trước thời gian...

Em trốn chạy mùa đông từ ngôi nhà em

Một mình thắp căn phòng nến sáng

... Giọt nến cuối cùng đơn độc

Mái tóc quệt nền đá lạnh

Loé những tia sáng

Vỡ đêm

15.11.1998

Thánh ca

Em cần Anh
như con chiên cần Cha đạo
Một mình Cha với nhà thờ vắng lặng
Nhà thờ ấy ở đâu?
Ở đâu?
Chân trần, ngón bấm mùa đỏ tấy
Em tìm nhà thờ vắng người trong đêm của Chúa

Cuộc sống là đỉnh câu
Giữa hư – thực
Giữa có thể – không thể

Em nguyện cầu trong thánh đường cố tình bước lạc
Thánh đường của Anh...

Anh xuất hiện
Tay em đổ lên trong tay Anh
Chúng mình hôn nhau giữa nhà thờ màu xám
Khi mũ, áo của Cha rơi xuống
Em ôm chặt Anh, không phải bằng sức lực con chiên...
Chúng mình bước nhẹ trong tiếng chuông đêm, trong âm hưởng thánh ca,
trong tiếng thở
Bỏ nhà thờ và kính và những lời cầu nguyện
Anh thuộc về em
Trên thân thể em, cánh tay Anh thập tự...

Bắt đầu
Hình như vào đêm Giáng sinh
Em đi về phía nhà Anh
bằng thánh ca
của Thần Lửa

23.12.1998

Một nửa thế giới

Tôi đã từng
Đối thoại
Với nhiều người đàn bà
Chủ nhân của những mảnh đời
Lạnh lặn
Chấp vá
Sung sướng
Nghịệt ngã
Tôi cố ghép
Những mảnh đời tách rời
Bằng thứ “keo” tình thương
Nhưng tất cả
Không thể thành nguyên vẹn!

.....
Họ đi qua
Một nửa hành trình cuộc đời
Vết thời gian in dấu
Mãnh liệt sống
Một nửa hy sinh
Một nửa khát khao
Khát khao không bật tiếng
Khát khao cháy
Cũng từ đấy
Họ mạnh hơn
Những ngón tay không sờ lên nỗi đau
Những ngón tay vá víu vết thủng rách
Những ngón tay nhặt nhạnh
Nhồi vãi vụn
Khâu thành búp bê
Đặt lên gối
Khi đêm về...

Đông, 1996

Cứ đi đi, Giamilya^(*)!

Chị đi

Bỏ lại núi đồi và thảo nguyên Cazăkh

Bỏ lại dòng sông Kukurêu

Bỏ lại người em

Với bức tranh còn dang dở...

...

Cứ đi đi, những người đàn bà dám sống mãnh liệt!

Cứ đi đi, những Giamilya!

Tôi sẽ tiếp tục viết về những người như chị

Giamilya!

Như nước Nga trong tôi

Tôi thấy rất gần

^(*) Nhân vật trong truyện cùng tên của Ts. Aimatov, có chồng đi bộ đội, cuộc sống không tình yêu, Giamilya đã bỏ nhà chồng đi cùng Daniyar vào một đêm tháng Tám

Mặt bầu bầu, da bánh mật, thả hai bím tóc xuống sông chiều
Người đàn bà trẻ thơ, hay cười, thích hát,
Có chồng mà vẫn có người yêu!
Băng qua những dải đường đen, đến vùng đất mới
Đời người như rặng núi, hãy vượt qua đỉnh cao và thung lũng
Cứ đi đi, những Giamilya!

.....

Cũng yêu một người đàn ông từ khi chưa gặp
Cũng lo mất cả những gì chưa đến
Nhưng dám đến với người yêu, không cần chờ đêm xuống
- Tôi!

10.10.1999

Nửa đêm trò chuyện với cô Hồ

Tại sao người ta gọi là Bà
Khi muôn đời Hồ Xuân Hương vẫn trẻ!

Tôi thích cách sống của cô Hồ
Đêm đêm tôi vẫn thường trò chuyện
Bằng thơ...

Hỡi Hồ Xuân Hương, bây giờ ngày càng nhiều những người cô đơn
Những người đàn bà đắp nguyên cả chăn mà vẫn lạnh^(*)
Sự ghen tuông, phản bội ghê gớm hơn thời Hồ Xuân Hương sống
Có những người coi cặp bồ là mode
Bọn trẻ biết yêu quá sớm
Ly hôn trở thành chuyện bình thường

^(*) Kề dấp chan bông kẻ lạnh lòng – Thơ Hồ Xuân Hương

Nhưng chưa thấy nữ sĩ nào mắt sắc bút sắc như Hồ để thấy tất cả
và viết những câu thơ sắc sảo
Người ta khuyên tôi đừng nên suy nghĩ nhiều
Hình như Hồ Xuân Hương nghi ngại:
Nếu sống ở thế kỷ này, không biết tôi có như trước không?

Đầu Đông, 1998

Tôi lắng nghe Van Gogh^(*)

Tôi nghĩ về Van Gogh
Những kiệt tác hay chính cuộc đời Ông là ám ảnh
Dội từ thế kỷ trước đến bây giờ biết bao giai thoại
Còn tôi
lắng nghe câu chuyện về số phận
từ những bức tranh...
- Thôi, đừng làm đau nỗi đau
Đừng nức giai điệu cũ!
Hoa diên vĩ còn nở không?
Tôi thương ông
37 năm cuộc đời dâng cho tình yêu
Cả thiếu nữ lẫn thiếu phụ đều cực tuyệt!
Bỏ Hà Lan tha hương

^(*) Vincent Van Gogh (1853 – 1890) – Danh hoạ người Hà Lan

Hết Athens đến Paris, vẫn cô đơn, nghèo khó
Thế giới đâu có yên ả như *Lũ quạ và cánh đồng lúa mì*⁽²⁾
Con người đối với nhau chẳng hiền như *Những người ăn khoai tây*⁽³⁾
Người đàn ông yêu hết mình
Dám làm cha một đứa con hoang, dám làm chồng một người điên loạn
Lại bị ruồng bỏ!
Lại bị coi là một dị nhân!
Thế đấy!
Ông dí tay vào lửa nến, cắt đứt tai trái để chứng tỏ tình yêu mà vẫn phải một mình
Đã phải bán vội tranh để sống
Rồi khi chết, được tụng ca là danh hoạ thiên tài
Những bức tranh Van Gogh thất tán, số ít không nằm yên nổi trong bảo tàng

Những tác phẩm để đời bị sao chép, bị lấy trộm, bán đấu giá
Không biết bức *Chân dung tự hoạ*⁽⁴⁾ người đàn ông một tai giá bao nhiêu?
Khi mà bây giờ hầu như mọi thứ có thể mua
Từ trình tiết đến tình cảm hợp đồng, bằng cấp!

Người đàn ông một tai
Những bức sơn dầu ứa máu
Vẫn tiếp tục được tôn vinh khi sức sáng tạo chết quá sớm

13.10.1998

(1)(2)(3)(4) Tác phẩm của Van Gogh

Đôi mắt lửa Puskin

Tôi đọc Puskin lần đầu
khi chưa đầy 15 tuổi
lúc đó tôi cười mình vụng dại.
Mười bảy tuổi,
Biết đau mối tình đầu
Ngả xuống bóng chữ Puskin, tôi khóc
Câu thơ đầu tiên của Puskin bắt đầu cuộc hành trình tới *Đài nước mắt*^(*)

Hỡi Puskin
Người có cuộc đời nổi hai thế kỷ
Những con chữ chặt từ trái tim yêu ẩn chứa bao hy vọng
Tình yêu không thoát vọng tục lụy

^(*) Thơ Puskin

Phát súng bắn vỡ nhịp thở

Puskin đi...

Người ta đang lý giải El Nino thiên nhiên

Mà lãng quên một El Nino xoay vần nhân tình thế thái

Sự tiến hoá làm con người xa nhau hơn

Thậm chí ít có thời gian để cười và càng ít khóc

.....

Nguyễn Du hỏi đời, hỏi mình về 300 năm sau có ai rơi lệ?

Puskin đứng trước những điều có thể, chấm bút vào nước mắt viết những dòng tim

Người ta tụng ca Ông là một thiên tài

Với nhà thơ, đó là hạnh phúc?

Khi 18 tuổi, tôi thấy

Đôi mắt Puskin nung đỏ những con chữ của ông

29.3.1998

Gửi Êxênhin

Tôi ngược mắt nhìn những câu thơ Anh như động mạch chạy dọc vòm trời
Vòm trời mùa thu màu thiếc
Tôi không biết người Anh yêu – xứ sở của riêng Anh – còn đem đến cho
Anh cơn mưa màu thiếc
Hay chỉ Anh uống bóng mình?

Chàng trai Riazan ơi, hãy quên những bài ca lê thê buồn thảm thuở thiếu thời
Anh đã tiên tri về đời mình qua những dòng thơ như số phận
Hồn tôi đang bay đến xứ sở Mặt trời không bao giờ lặn
Để gặp Anh
Tôi không xứng được Anh đón bằng cánh tay như cặp thiên nga
Tôi bé nhỏ như Sura của Anh bé nhỏ
Tôi chỉ muốn cúi mình trước Anh, một CON NGƯỜI

.....

Anh từng bạch: đã cất cánh bay quá sớm tới năm mồ của mình
Anh tự nhận: kẻ nát rượu bê tha, tên côn đồ du đãng
Không! Anh có rất nhiều
Nhân loại hiểu Anh qua những gì Anh viết
Thơ bùng lên trước gương mặt tạc đá đen dưới hàng sồi vút cao
trong mùa thu màu thiếc

Kìa Êxênhin, hãy quất thơ vào những con ngựa đang uống cả mặt trăng
Thắt chúng vào cổ xe, lao đi! – dẫu gió rền rĩ
Cứ đi tiếp, Anh sẽ thấy cuộc sống này tình lắm!

Người Thơ! tôi yêu thơ Anh và cất đi nỗi buồn có thật
Đời vọng tới Anh tiếng bạch dương rì rào, tiếng thảo nguyên nhú mầm
và hơi thở nhẹ...

Thi sĩ của đồng quê ơi, tôi tước vỏ ngôn ngữ để đến thật gần Anh, như
Anh đến với mọi người bằng thơ để sống và yêu rút lòng chân thật
Những gì không bọc vỏ sẽ gần nhau vĩnh viễn – con người

Anh đứng dưới vòm trời
Rực lên những dòng thơ trong mùa thu màu thiếc...

18.3.1998

Tảng băng trôi

*"Những biểu hiện trong thế giới này như một tảng băng trôi,
7 phần chìm, 3 phần nổi"*

(E. Hemingway)

Khi đã thấy nhiều sự đối lập, nghịch lý trên mặt đất này
Tôi không còn ngạc nhiên như hồi còn bé
Nhưng cảm thấy buồn khi nhiều người coi đó là tất yếu.

Cao ốc, khách sạn chọc trời không ngừng mọc thêm
Vẫn ngày càng nhiều khu nhà ổ chuột
Phát triển ư? Khi nạn đói vẫn còn tiếp diễn
Tiến hoá ư? Khi vẫn còn chiến tranh, chạy đua vũ trang, vẫn còn đầy
trẻ em tật nguyền chào đời

Sự thờ ơ của kẻ vô tâm thật đáng sợ
Lũ vung vãi tiền không hết
Người lay lắt vì đói
Người ta sống ích kỷ hơn, tính toán hơn
Có kẻ thuộc giá vàng, giá dollar hơn ngày giỗ cha
Có kẻ khóc người thân bằng băng cassette
Giả vờ vui, giả vờ buồn (!)
Sống quen diễn, để phòng và ma mãnh
Ngay cả thủ đoạn ăn cắp cũng ngày càng tinh xảo
Thế giới – tảng băng trôi...

...

Còn có những người được coi là thông minh, đang mải phóng vệ tinh,
chế tạo tên lửa, cạnh tranh lẫn nhau và tranh giành quyền lực.
Lại có người quan tâm đến sự sống ở hành tinh khác.
Đại dịch AIDS, ung thư chưa tìm ra thuốc chữa, vẫn lan tràn lấy đi mạng sống
nhiều người, nhưng không phải ai cũng sợ.

Thế mà

Cả thế giới lại kinh ngạc khi trẻ con được sinh ra từ ống nghiệm
và cừu Dolly ra đời (*) không cần cha

7.1998

(*) Cừu Dolly, sinh ra bằng phương pháp nhân bản vô tính.

Bảo tàng và những giá trị

Trong các bảo tàng, người xem không được sờ vào hiện vật
Nhưng kể cả ở bảo tàng lớn nhất, bảo vật cũng bị đánh cắp
Thậm chí có bức tranh trưng bày như kiệt tác lại là bản sao
Tôi thấy thế giới này là bảo tàng lớn nhất.

...

Trong bảo tàng Thế Giới
Những giá trị cũ mới cũng tồn tại và đang đảo lộn
Con người – hiện vật sống - đông kinh khủng
Đông đến mức không khí trong lành cũng phải mua để thở^(*)
Hàng hoá, sắc đẹp, đạo đức có thể làm giả
Những shop thời trang cao cấp mọc la liệt

^(*) Ở Nhật, người ta phải mua những bình oxy trong lành để thở, với giá rất đắt

Quần áo lộng lẫy, cầu kỳ lên ngôi rồi hết thời
Sân khấu thời trang lại thịnh hành trang phục ít vải và trong suốt
Phố phường - sàn diễn nhốn nháo
Giữa Hà Nội, nhiều người vẫn mặc quần áo ngủ ra phố
Thanh niên mới lớn chỉ trở các *mannequin* nông nổi ở các cửa hàng
mặt đường ngã năm
Những gã háo sắc dán mắt vào đám gái hở hang
Với một số trí thức (đang tăng), những câu nói tục chực bật ra cửa miệng
Người hiền lành gặp kẻ lưu manh thì sợ
Người tốt quá lại bị nhìn thương hại
Các nhà thơ bị xem như những – người – không – bình – thường

Nhưng vẫn có những người yêu cuộc sống và đang làm nó đẹp hơn
Thế giới này tồn tại

1998

Nhà thơ và những đối thoại

Đối thoại 1: Với một nhà thơ

- Cháu thích làm gì nhất?
- Làm thơ!
- (lắc đầu) Khổ lắm!

Đối thoại 2: Với một họa sĩ

- Nhớ tặng tôi tập thơ của em nhé!
- Nhất định rồi. Anh sẽ...
- Tôi sẽ đặt lên giá sách ở phòng khách nhà tôi. (!)

Đối thoại 3: Với một người buôn bán

- Cô thử đi buôn một chuyến xem,

Giàu hơn bán chữ trăm lần!

- Tôi không bán chữ

Tôi làm thơ

- Cô sống bằng gì?

- Viết báo

- Tôi chẳng viết nổi một dòng thơ

Quên đi

Đếm tiền sướng hơn chứ!

- Tôi làm thơ để giải toả những mong đợi

Con người tôi nếu trừ thơ, không còn là tôi nữa

Chị ta phá lên cười (!)

1.1.1998

Đồng dao của đất

Tôi ngửi thấy mùi quê hương trong không gian
Ngai ngái rạ rơm
Nồng hương lúa mới
Dọc theo nỗi nhớ
Bài đồng dao gọi bước chân về...

... Là lời kể của Bà đầu đầu hồn quê
Ngày xưa tháng ba ngày tám
Những đôi chân lấm bùn vào lam lũ
Những đôi vai gánh oằn mưa nắng;
Tơi bời rụng xuống
Dường như hoa gạo bột đỏ

Chuồn chuồn thót bụng bay
Bầy sáo tan tác
đáng chiều
tức tưởi...

...

Tôi gặp quê trong mùa trăng hội
Bồng bênh quan họ ngọt ngào lời ru
Những câu đồng dao ngấm vào hạt lúa
Thổi thành no ấm
Nồi cơm Thạch Sanh gọi bầy trẻ lớn lên
Những hoàng hôn cong cánh diều bay
Ngất ngưỡng lưng trâu sáo diều cao vút
Quên lũ khoai không nhốc ngủ trên đồng ...

Đổ bên trời kỷ niệm chảy dòng sông
Hội làng rộn ràng bến đợi
Nỗi nhớ cất lời: *Người ơi, người ở...*
Phù sa thời gian nở ra...

1997

Đầu tiên và cuối cùng*

Em không muốn mình là cô bé
Tha thẩn mãi những cánh đồng tình yêu
Níu chân người cỏ hoa ràng rịt...

Em ngồi nổi những giọt nước mắt
Trong suốt và nóng bỏng
Miết mãi qua em những khoảng lặng
Cồn cào từng cơn nhớ...
Anh có biết không
Ngày ập đêm em nhớ Anh
Ánh sáng chảy vào bóng tối môi em khát Anh

Đừng bao giờ xô mùa đông về em!

... Từng ngày...

... Từng ngày...

Liêu phiêu em đợi

Cả mùa hè cũng rực lên khắc khoải

Mùa đốt đất trời bằng nắng

Anh đốt em bằng nỗi nhớ, Anh ơi!

... Em lánh qua những bàn tay cảm dỗ em vào cánh đồng tình yêu người khác

Em – nếu là lữ khách

Suốt đời chỉ đi nơi Anh

Mà suốt đời vẫn còn chưa đủ...

... Rồi một ngày mong manh em tan theo hơi thở

Rồi một ngày em nhìn Anh bằng nhịp tim, em tìm Anh bằng đôi môi

Trời loang màu hổ phách

Từng mảng mây rách toạc mộng mị sẽ xuống

Hút em vào xa xôi...

Em vẫn thấy đồng cỏ Anh bởi bởi khao khát
Trong không gian như nước mắt
Quên đi bao buồn đau, lo âu, bon chen giăng đầy cuộc sống
Em ngủ ngoan như đứa trẻ
Mơ Anh...
Và nhớ Anh gọi Anh em tìm Anh
Em trở lại dấu chân đầu tiên của mình
Môi ngậm lời yêu để hoá thành bất tử
Đi qua tất cả
Em
Tưởng tượng Anh.

8.6.1997

* Giải Bút mới, báo Tuổi trẻ, 1997

Nhật thực

Cần giập cuống chiều
Bốn bề gió thốc
Nắng đen mặt người
Đất như ngừng thở

Khóc cười mệnh bạc
Em vẫn tìm Anh
Tìm trong bóng đêm
Tìm ngày rất nắng

Hơi thở cũng lạnh
Mặt trời mặt trời
Mặt trời quá xa
Anh còn xa hơn
Em nhìn bằng tim
Anh đừng đi nữa!

Ngày thì nhật thực
Đêm thì nguyệt thực
Sông thành sa mạc
Anh thì hư vô

Sót một tiếng kèn
Mắt như lá úa
Anh đừng xa nữa
Đường mờ lòng tay

Anh đừng xa nữa!
Em bỏ tất cả
Em quên tất cả
Quên cả tên mình
Quên cả tuổi mình
Quên cả lối đi
Chỉ còn nhớ Anh

Nam mô a di đà...

1998

Mục lục

1. Tôi.....	8
2. Những câu thơ mang vị mặn.....	10
3. Người dệt tầm gai.....	13
4. Không thanh thản.....	16
5. Những người sinh tháng Tư.....	19
6. Anh còn cho em.....	22
7. Người đêm khuyết.....	24
8. Em – bí mật?.....	26
9. Phác hoạ.....	29
10. Không để l.....	31
11. Bập bênh.....	33
12. Điều Anh không biết.....	35
13. Còn lại.....	37
14. Một mình tháng Tư.....	39
15. Độc mã.....	42
16. Lang thang.....	44

17. Bóng lấp.....	46
18. Liên tưởng	48
19. Sóng	50
20. Anh và thời gian.....	51
21. Nói với Anh	53
22. Gọi nguồn	55
23. Tỉnh giấc	57
24. Ở lại.....	59
25. Tự tình	61
26. Anh.....	62
27. Bầy chim lửa	65
28. Ý nghĩ	67
29. Khi em tựa cửa	68
30. Giao mùa.....	70
31. Với mùa	72
32. Trắng	73
33. Mùa Anh	75
34. Tiếc nuối	77
35. Đêm một nửa.....	80
36. Tiếng đêm	83
37. Giao cảm.....	87
38. Lặng lẽ	89

39. Người đàn bà choàng khăn màu lửa cháy.....	91
40. Trò chơi ru – bích.....	93
41. Thơ lá	95
42. Biển cát.....	97
43. Anh ơi! mùa đông	99
44. Thánh ca	101
45. Một nửa thế giới	103
46. Cứ đi đi, Giamilya!	105
47. Nửa đêm trò chuyện với cô Hồ	107
48. Tôi lắng nghe Van Gogh.....	109
49. Đôi mắt lửa Puskin	112
50. Gửi Êxênhin.....	114
51. Tặng băng trôi	117
52. Bảo tàng và những giá trị	119
53. Nhà thơ và những đối thoại	121
54. Đồng dao của đất	123
55. Đầu tiên và cuối cùng	125
56. Nhật thực.....	128

KhÁt

Thơ - Vi Thùy Linh

•
• •

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

39 Hàng Chuối – Hà Nội

ĐT: 9.710717 – 9.717979 – 9.716727 – 9.712832

FAX: 9.712830

E-mail: nxbphunu@vnn.vn

Chi nhánh: 16 Alexandre De Rhodes – Q.1 – TP. Hồ Chí Minh.

ĐT: 8.234806

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Mai Quỳnh Giao

Chịu trách nhiệm bản thảo:

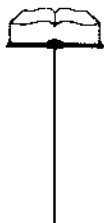
Nguyễn Thu Hà

Biên tập: Nguyễn Minh Hà

Bìa:

Sửa bản in: Vi Thùy Linh

Kỹ thuật vi tính: Băng Tâm

LIÊN KẾT XUẤT BẢN - TỔNG PHÁT HÀNH
NHÀ SÁCH KIẾN THỨC
17A HÀNG CHUỐI - HÀ NỘI
ĐT: 04.9713371 - 0903 408 530
Email: nhasachkienthuc@yahoo.com

Các tập thơ đã xuất bản trong nước

1. **Khát** (Nhà xuất bản Hội nhà văn 11.1999, Nhà xuất bản Phụ nữ tái bản 6.2007)
2. **Linh** (Nhà xuất bản Thanh Niên, 10.2006, Nhà xuất bản Phụ nữ tái bản 6.2007)
3. **Đồng tử** (Nhà xuất bản Văn Nghệ, 10.2005 tái bản 3.2006)

Thơ đã xuất bản ngoài nước

I. In ở tạp chí Thi Bình (Hàn Quốc) do TS Bae Yang - Soo chủ biên

II. In ở Mỹ:

1. Tuyển tập New American Writing số 23, 2005

2. Hanoi Misses You (Hà Nội nhớ bạn)

An Anthology of Contemporary Vietnamese Poetry (Tuyển tập thơ Việt Nam đương đại) - NXB Milweed Editions.

Dịch giả: Nguyễn Đổ, Paul Hoover

- “Vi Thùy Linh là nhà thơ trẻ Việt Nam có nội lực mạnh nhất hiện nay. Cô sở trường nhất trong đề tài tình yêu. Nói đến Vi Thùy Linh, là nói đến những bài thơ tình yêu không thể trộn lẫn của cô”.

(Đài RFI, chương trình Tết Đình Hội)

- Tôi đã làm việc với Vi Thùy Linh tại Hà Nội trong cuộc trình diễn thơ – dự án của Hội đồng Anh, lần đầu tiên tại Việt Nam. Cô ấy là một “super girl”. Tôi sẽ không thể quên cô ấy. Không bao giờ. Từ nay, nếu ai hỏi về Việt Nam, tôi nói: “Đến Việt Nam, hãy tìm gặp Vi Thùy Linh”. Linh là ấn tượng của tôi khi nghĩ đến Việt Nam. Tôi rất mong có dịp gặp lại và hợp tác.

Roger Robinson¹.

Phát biểu tối 26.01.2007 tại Mai's Gallery, TP. Hồ Chí Minh

(¹Người gốc đảo Trinidad – Trung Mỹ, quốc tịch Anh. Robinson sáng tác thơ, nhạc, văn xuôi, trình diễn nhiều nước trên thế giới, phối hợp giữa ngôn từ và âm nhạc, được Decibel bình chọn là một trong 50 nhà văn có ảnh hưởng nhất tới dòng văn học gốc Phi của Vương quốc Anh trong

khát

thơ vi thủy linh

Người ta nói: Chữ nghĩa là gông cùm, hoặc là hia vạn dặm. Người ta cũng nói: Chữ bầu lên nhà thơ, hoặc huỷ diệt nhà thơ. Còn Vi Thủy Linh, nữ thi sĩ trẻ tuổi trên con ngựa chữ nghĩa dậy thì, đã độc mã phi thẳng vào rừng rậm thi ca, và Khát...

Những sông suối trào trào không làm vơi cơn khát. Biển cả mệnh mông không làm dịu thịt da nền sáng. Cơn Khát Tình trào dâng lửa cháy rừng mà chính trái tim nàng đã khơi lên từ ngày nào mười sáu tuổi. Mỗi bài thơ là một đám cháy. "N" đám cháy đã dâng lên những con sóng lửa, nối tiếp nhau, dữ dội, mãnh liệt tưởng không bao giờ dứt.

Một thiếu nữ đa tình? Một phận kiếp đa đoan? Một tâm hồn dám sống? Là tất cả mà không là gì cả. Mạnh mẽ, thành thật và tận hiến cho tình yêu, nghệ thuật. Thơ phóng sinh ý tưởng ra ngoài gông cùm của thành kiến truyền kiếp, đập cánh quyết liệt vào hiện đại. Thơ phá tung cánh cửa vờ vĩnh che chắn trái tim tục lụy, trưng cầu ánh sáng.

Đó là Vi Thủy Linh với tuyên ngôn "Không bao giờ hoá trang để nhập vai người khác!".

Tháng 12.1998

Nhà thơ, nhạc sĩ Nguyễn Trọng Tạo

\$045 000

Giá: 45.000 đ